

Nisuggused mõtted ollid minno süddames, kui Koido Peter omma luõgo sai otsani räfinud. Ma siis ütlesin temmale: „Tahhan sulle abbi anda ja Jummalal abbi ga veel suremat, kui sa tead passuda. Panne tähhelie, mis ma rägin. — —” Siis haffasin temma mele tulletama, et ta siit sadik ellanud ilma Jummalata eggamuid püüdnud kui rahha. Näätasin, kuida seej seimma villetsus tulnud, kuida selle läbbi ta koddune ello, ta laste-lasvatomiinne ni surri olnud, ta naene pattust pöörmatta melega surnud, pojad enne aego hulla läinud, temma isegi surja ello sisse sattunud ja hing es praeego veel tuim ja surnud, agga et selle ots on igavenne surm. — Mees lulis peast ja jäl tilt aega mõtlema, agga siis haffas jälle ennast wabbandama: „egga ma surjem olle mitto teisi! — ütles, — teeb mitto endasammuti, agga ellab priskeste. Paljo on veel, kes tewad ennam surja, warrastawad ja pettarwad. Sedda polle minna teinud. Ets tö olle Jummalala käst, sedda teggin holega, agga minno tö jures ei olnud önnistust! Ei tea mits mind nenda nuhhelda?“ Ma siis juhhatasin tedda, et ei pea teiste peale watama, waid iggaüüs selle palgi peale mis omma silmas. Tulletasin ta mele, et töteggeminne füü on Jummalala tahminne, agga et Jummalal veel ennam tahhab, õeldes: te tööd ja pallo Jummala! Et sellepärrast tö eggia ta lasso isseenestest veel önnistust ei sada, waid et se tulleb Jummalala läest; ja et mitto füü omma töga rissaks sanud agga on waesed ja villetsad rissad, kui tööd teggid ilma Jum-

malata. — Näätasin mehhelse, et kui ta ei warrastanud eggat petnud, ta sedda omimet ei teinud Jummalala armastusse pärast eggat temma auufs, agga et, kui öiete tähhelie paineb, temmagi sallaja wargussest ja mu üllest lohtust lahti ei olle, waid peab tunnistama et waene pat-tune on! Nenda räfisime veel kaua, siis Peter vastas: „jah, ma ei wöi eggat tahha omma siüüd sallata, — agga nüüd on hilja, — ollesin enne piidanaud pörama!“ „Ei mitte, föbr! ni kaua, kui veel ellad, ei olle hilja pattusti pöörda! tunni tasin minno, — sa olled hulla läinud, olled pattudesse surnud, agga täna veel wöid tönest ja ellawaks sada. Ma ütlen sulle: Jesus Kris-tus, pattuete Ömisteegija, tahhab sindgi veel pattust peästa, ei temma sind pölgä!“ Piddin siis veel ennam temmale Jesussest rälima ja sedda ennam ta lulis, sedda ennam panni tähhelie. Wimais ütles: Jummal isje teab, et mul wahhest sa olnud pärwad ja tunnid, millas hing minno sees olli röhkutud ja iggates parremat. Alga ei ma jullenud ennam lota eggat teadnud, mis minno suggune tohhits lota. Nüüd tean, ja küllap Jummal mind wasto wöttab!“ Ma siis veel finnitastu temma lotust, maanitsesin tedda, nüüd wibimatta kojo miiuna, mitte ennam hulluda eggat ferjata, waid fättega enuast toita agga sa Jummalat passuda ja seit Pühha lirja ramatuist, mis temmale andsin luggeda; füü seit veel ennam tunda saaks, mis temma rahhulks tarvis lähheb. „Jummal önnistago teie armastust!“ ütles